* * *

Старої казки пісня лебедина,
нема-нема, а раптом запече.
Ішла людина, просто йшла людина,
закинувши шарманку за плече.

Гули мости, двигтіли автостради,
машини мчали наче навмання.
І явори просили христа ради
хоч жменьку тиші у долоні дня.

І так щодня, щовечора, щоранку,
так щодуші! — мигтить у всі кінці.
А він ішов, насвистував. Шарманку
підтягував щораз на ремінці.

Стара гравюра, вицвіла картинка,
зворушливий чудний анахронізм.
Колись вона ще звалась "катеринка", —
з якої казки він її приніс?

Крути шарманку, пожалій нас трохи.
У нас ще є і зорі он, і клен.
Великі вуха нашої епохи
нехай хоч мить побудуть без антен!

В його волоссі заблудився вітер.
Фонтаном бив асфальт, як риба-кит.
То, може, був звичайний реквізитор
і йшов на склад здавати реквізит.

А всі були вже трішечки поети,
і розпливались посмішки до вух,
І вечір сипав золоті монети
в його потертий сірий капелюх...